

MEISJESLEVEN

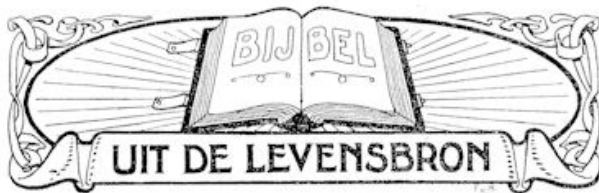
CHRISTELIJK TIJDSCHRIFT
VOOR ONZE
VROUWELIJKE JEUGD.

ONDER REDACTIE VAN J. M. WESTERBRINK-WIRTZ EN P. KEUNING.

MET MEDEWERKING VAN DE DAMES: JOHANNA BREEVOORT, H. S. S. KUYPER, J. H. KUYPER, J. L. F. DE LIEFDE, A. E. A. MONGERS, H. RIEMENS, MARION VEREN, EN DE HEEREN: B. WESTERA, P. DE ZEEUW J.GZN. ENZ.

REDACTIE-ADRES: REDACTIE „MEISJESLEVEN” TE BAARN — UITGAVE: UITGEVERSMAATSCHAPPIJ E. J. BOSCH JEZ.N. TE BAARN
Verschijnt den 2den Donderdag van iedere maand. Abonnementsprijs f 1.95 per half jaar. Men verbindt zich voor een geheelen jaargang.

OP DE VLUCHT

Toen vluchtten al de discipelen, Hem verlatende. Matth. 26 : 56b.

Wat is de vlucht der discipelen ontzettend geweest voor den Heiland.

Hij was mensch als wij, uitgenomen de zonde, en nog maar zoo straks, toen duistere hellelichten Hem benaauwden en Hij in het stof kroop als een worm, had Zijn smartelijk lijden Hem uitgedreven naar Zijn discipelen, die... sliepen.

Maar nu het er dan toch op aan kwam, nu ze wakker waren, nu mocht toch van hun verwacht, dat ze Jezus trouw zouden blijven, met Hem zouden gaan naar Annas en Kajafas.

Maar neen, zoo is het niet.

Petrus doet een poging, om den Heiland te ontzetten; hij slaat met het zwaard, maar daar blijft het dan ook bij en dan vluchten al de discipelen.

Bitter lijden voor Jezus.

Eén discipel is een verrader, de andere discipelen zijn ontrouwen.

Met Hem hadden ze omgegaan, dag na dag.

Ze hadden Zijn wonderen gezien, Zijn heerlijkheid aanschouwd, Zijn liefdebewijzen genoten. Zij hadden Zijn macht ervaren, toen Hij de booze geesten bedwong en toen Hij hun zelf de macht gaf, de duivelen uit te werpen.

Na dit alles... verlaten zij Hem.

Dat is de dank, dien zij Hem brengen; dat is het bewijs van hun liefde en trouw.

O, dat doet den Heiland pijn, dat verzwaart Zijn lijden; Hij voelt het diep en zeer smartelijk.

Maar wat is die vlucht ook voor de discipelen geweest. Straks gaan Petrus en Johannes in de voorzaal van Kajafas... zonder Jezus; gaan ze den kruisweg... zonder Jezus; zijn ze alleen en aan zichzelf overgelaten, als Hij den geest geeft en in het graf wordt neergelegd. Nu missen zij Zijn beloften van leven en opstanding, missen zij Zijn troost, dat deze dingen alzoo moesten geschieden. Straks zijn zij het niet, die de Heiland in de aller-eerste plaats het heerlijke feit van Zijn opstanding doet vernemen; in hun plaats treden de vrouwen, die den Heiland trouw bleven.

Zonder Jezus valt Petrus in groote zonde, dwalen de discipelen als schapen die geen herder hebben; zonder Jezus is het nacht, zwarte nacht.

Hoe is het toch mogelijk, dat de discipelen Jezus konden verlaten?

Ze waren *Zijn* jongeren; ze wisten, wie Hij was en Hij had er hun op voorbereid, dat het straks zou gaan naar lijden en dood.

Maar zie, daar kwam alles wat in hen was tegen op.

Heere, mij een plaats aan uw rechterkant.

En mij aan uw linker.

Heere, met U heerschen in Uw Koninkrijk.

Lijden? Dood? Neen, heerschen in heerlijkheid.

En toen het er dan toch op aankwam, toen het

voor een oogenblik scheen, of Jezus de zwakste zou zijn en Zijn vijanden de sterksten, toen sloegen ze op de vlucht, toen was het te veel voor vleesch en bloed.

Ja, voor vleesch en bloed.

„Gij zijt de Christus,” had Petrus eens betuigd en dat was hem door vleesch en bloed niet geopenbaard. Dat wist Petrus, toen hij dicht bij Jezus was en, in Jezus, dicht bij den Vader in de hemelen. Maar nu is het de oude Petrus van vleesch en bloed, die met het zwaard slaat en die met de andere discipelen vlucht.

’t Onmogelijke gaat gebeuren: Jezus wordt gevangen genomen en zij, Zijn jongeren, zullen Zijn lot deelen, als zij Hem trouw blijven.

Ze verliezen hun bezinning. Weg, weg van Jezus. Blijven is de dood. De vlucht is het leven.

Daar laten ze den lijdenden Heiland alleen en als ze straks, ver van den fakkelglans, in het duister hijgend stilstaan, is het ook donker geworden in hun arme hart, dat voor een tijd den Heiland heeft verloren.

* * *

Jonge menschen zijn er nog al eens gauw bij, den discipelen die vlucht erg kwalijk te nemen.

Dat waren lafaards, nietwaar, en wij houden meer van dappere mannen, die strijden ten einde toe. Wij begrijpen niet, hoe men zóó zijn kan. Wie onzer zou met de discipelen op de vlucht geslagen zijn, in dien ontzettenden nacht?

Maar daar is een meisje, dat van Jezus wegvlucht, niet omdat ze bang is, dat ze met Hem den dood tegenaat, maar omdat zij Hem niet het offer wil brengen van een kleine vreugd.

Waarom zou ze niet met dien man trouwen?

Hij gaat niet naar de kerk, maar hij past toch goed op en.....

En straks gaat ze óók niet meer ter kerk en ze bidt niet meer en ze verlaat Jezus.

Daar is een ander meisje, dat, o zeker, wel bij Jezus wil blijven, maar dat zich toch voor Hem schaamt, als ze met haar vriendinnen uitgaat. Dan durft ze niet zeggen: ik mag niet naar dat feestje, naar dat danspartijtje, naar dat gezelschap, want ik moet bij Jezus blijven.

Dan gaat ze op de vlucht en laat den Heiland alleen.

Och, en wij allen, wie wij ook zijn mogen, wat zijn we niet vaak lafhartig op de vlucht gegaan, als ’t er op aankwam, een goed woord voor Jezus te spreken, van Hem te getuigen, voor Hem spot en hoon te verduren.

Wat zijn we niet vaak op de vlucht gegaan, als vleesch en bloed ons te machtig werden, de zonde ons bekoorde en verlokte, de ijdelheid vleide en het zingenot dwong.

Dan vluchtten wij van Jezus heen en wisten niet, dat wij, van Hem vliedend, om moesten dolen in nacht en verschrikking, in den nacht der zonde en des doods.

* * *

Wat hebben we vaak den Heiland smart aangedaan. Weet gij wel, wat Hij voor ons gedaan heeft?

Hij daalde in in onze ellende, Hij onderging den dood, Hij liet zich sluiten in het graf, om ons te redden.

Och, gij weet het wel, maar gij hebt het al zoovaak gehoord, gij zijt er aan gewoon geraakt.

Denk het u eens in en zeg dan, wat de Heiland er wel van moet denken, als wij van Hem wegvluchten. Welk een liefde en meedoogen, dat Hij zóóveel voor ons deed; voor ons.... trouweloozen, vluchtelingen.

En wat brengt die vlucht ons een ellende.

Van Jezus heen dwalend, komt de onvrede in ons hart, klopt de angst bij ons aan, vallen we straks in groote zonden.

Maar, gelukkig, de vluchtende discipelen zijn wel tot stilstand gekomen en Jezus heeft ze weer opgezocht en heeft ze niet aan hun lot overgelaten.

’t Waren ook *discipelen* en alle discipelen komen toch steeds weer tot Jezus; ze worden door den Heiland teruggehaald.

Zoo komt Jezus ook weer tot ons, als wij op de vlucht sloegen.

Hij komt tot ons door Zijn Woord, Hij overtuigt ons door Zijn Geest, Hij noodigt en dwingt, Hij rust niet, voor wij al onze zonde en ons berouw Hem zeggen, voor wij weer rusten aan Zijn hart.

Misschien is er onder allen, die dit lezen, wel een gevluchte discipelin.

Och, laat ze dan niet wachten. Laat ze toch naar Jezus gaan, die gewillig is, haar te ontvangen. Laat ze er aan denken, dat ze een *discipelin* is en dat het, ver van Jezus, niet is uit te houden.

Toen vluchtten dan al de discipelen, Hem verlatende.

Jezus brengt al Zijn discipelen, hoe vaak ze van Hem afdwaalden, eens thuis. Uit Zijn huis zal nooit een arm menschenkind wegdwalen.

Wat toch een heerlijke gedachte, dat er eens aan al ons dwalen en vluchten een einde zal komen.

Alle discipelen, die nu nog dwalen door den nacht, komen terug tot Jezus en Hij ontvangt ze. Ze

worden binnengelaten in Zijn paleis, waarin het nooit nacht is. Buiten is de koude en de donkerte, de zonde en het berouw, maar bij Jezus is het welkom en het licht en de vreugde van het eeuwige Vaderhuis.

Tot allen die afdwaalden gaat de roepstem uit:
Kom terug.

Jezus neemt de zondaars aan,
Roept dat troostwoord toe aan allen,
Die van 's Levens rechte baan
Op den doolweg zijn vervallen.
't Rechte pad leert Hij hun gaan.
Jezus neemt de zondaars aan.

K.

DE CHINEESCHE VROUW.

Ook in het groote Chineesche rijk veranderen de toestanden. Het, hoewel langzaam, doordringen der Westersche beschaving bracht reeds een groote verbetering in de positie der vrouw. Zooals men weet, heeft men in China vaste regels en gebruiken voor alle fasen van het menschelijke leven. Ook het leven der vrouw wordt nog door dezelfde wetten geregeld als een duizend jaar geleden. Naar oude overtuiging heeft de vrouw geen eigen, onafhankelijk bestaan: ze leeft in een toestand van voortdurende afhankelijkheid: eerst van haar vader, dan van haar man en ten slotte van haar zoon. Het is eenvoudig voor een Chinees een onmogelijkheid zich voor te stellen, dat een vrouw ongetrouwd kan blijven en toch geacht worden als een individu. Haar waardigheid, evengoed als haar levensonderhoud, verkrijgt een vrouw door haar huwelijk. Daarom worden de meisjes ook reeds als kleine kinderen aan een man verkocht, die dan met ze trouwt als ze vijftien, zestien jaar zijn. Dikwijls heeft zoo'n man dan reeds een of twee andere vrouwen.

Vanzelf heeft deze toestand invloed op het onderwijs, dat aan de meisjes gegeven wordt. Men begint er al wel meer voor te gevoelen, om ook de meisjes iets te laten leeren, doch men neemt haar in vele gevallen veel te vroeg van school, omdat men vindt, dat ze bekwaam genoeg zijn om te trouwen. Een verschijnsel, dat zich ook in Indië op onze Zendingsscholen voordoet.

Doch ook aan haar, die verder leeren, en zelfstandig wenschen te blijven, tenminste voor een tijd, leggen de Chineesche begrippen hinderpalen in den weg. Voornamelijk aan de meer-gegoeden onder hen. De ontwikkelde Chinees heeft n.l. een minachting voor niet-geestelijk werk, voor handenarbeid. En ook voor handel en industrie, voor zoover deze beoefend worden om geld te verdienen. In den allerlaatsten tijd begint men wel de handelsmensen meer te respecteeren, doch dit geldt alleen de groot-industrieelen en de groot-handelaren. En de Chineesche vrouwen, ook de ontwikkelden onder haar, zijn nog lang niet ver genoeg om als leidende krachten in de handelswereld op te treden. Een betrekking bekleeden als steno-typiste, winkeljuffrouw, naaister, modiste of iets dergelijks is echter ver beneden de waardigheid van meisjes uit goede families. Als leerares of schrijfster op te treden, gaat beter, doch niet ieder is hiervoor geschikt. Het meisje van zeer lage afkomst heeft het in dezen gemakkelijker: zij kan in een fabriek gaan werken. Echter heerschen daar dikwijls nog treurige toestanden.

Ook het verkeer tusschen mannen en vrouwen onderling wordt door de Chineezzen nog als ongepast aangezien, wat vanzelf aan de vrouw, die zelfstandig wil optreden, allerlei moeilijkheden veroorzaakt, waarmee men in Europa niet, of niet meer te rekenen heeft.

De Chineesche vrouw, die dit alles meedeelt, mevrouw P. T. Chu, candidate in de letteren, lid van den Christelijken letterkundigen Raad en voorzitter van de Christelijke jongevrouwenvereeniging van China te Peking, verwacht vooral verbetering van deze toestanden door een betere opvoeding. We mogen er wel bijvoegen: en van een doorwerking der beginselen van het Christendom. Want waar dit, in welk land dan ook, werkelijk een macht wordt, verdwijnen toestanden als het verkoopen van meisjes gelijk koopwaar; gaat men de vrouw beschouwen als een wezen met een eigen ziel, die haar eigen belangen heeft, en verbetert als gevolg daarvan, zij 't langzaam en geleidelijk, dan toch zeker, de positie, die de vrouw in 't huiselijk en maatschappelijk leven inneemt.

J. M. W.—W.

